Gesmeed in het vuur

Marta Soares

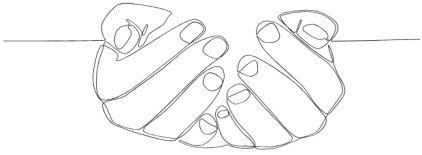

Marta Soares is een dienares van God, gepassioneerd door Zijn aanwezigheid en toegewijd aan het dienen in het huis van de Heer. Met een bereidwillig hart en vol geloof, streeft ze ernaar het doel te vervullen dat God aan haar leven heeft toevertrouwd, door hoop, aanmoediging en een boodschap van transformatie aan andere vrouwen over te brengen. Door middel van haar woorden en getuigenis wil Marta herinneren dat, zelfs te midden van strijd en processen, God blijft werken en degenen herstelt die zich aan Hem overgeven.

Haar grootste vreugde is de Heer dienen met liefde, nederigheid en toewijding, vertrouwend dat elke ervaring kan worden gebruikt om Gods naam te verheerlijken en levens te bereiken.

Ik draag dit boek alleen aan God op. Alle eer, alle glorie en alle lof behoren alleen aan U, Heer. Zonder U zou ik niets zijn. Zonder U zou ik hier niet zijn…

U zette mijn voeten op een rots en maakte mijn stappen vast
Psalm 40:2

Inhoud

Hoofdstuk 1 6
Hoofdstuk 2 16
Hoofdstuk 3 24
Hoofdstuk 4 32
Hoofdstuk 5 41
Hoofdstuk 6.....48
Hoofdstuk 7 60
Hoofdstuk 8.....73
Hoofdstuk 9.....83

Best lezer,

Als je dit boek in handen hebt, weet dan: het is geen toeval. God wilde dat je elke pagina zou lezen. Ik ben geen schrijfster, ik ben een getuige, ik ben een aardewerk vat dat gebroken werd, dat door de handen van de Potter werd opgepakt en opnieuw gemaakt. Hierbinnen staat geen verhaal van een sterke vrouw. Er staat een verhaal van een sterke God. Mijn wens is er maar één: dat je Jezus leert kennen. Want het middelpunt van dit boek ben ik niet. Het middelpunt is Jezus.

Met liefde,

Marta Soares

Hoofdstuk 1

VAN WIEG TOT MODDER EN TERUG IN DE ARMEN VAN DE VADER

Psalm 40:2
Spreekwoorden 22:6
Lucas 15:11-24

Ik ben opgevoed in een evangelisch gezin. Ik groeide op met het luisteren naar lofzangen, gebeden en het Woord, en leerde van jongs af aan over de liefde van Jezus. Maar het leven, met zijn wreedheid, leert ons ook al vroeg dat pijn echt pijn doet. We hadden zes broers en zussen, kinderen van ouders uit het binnenland van Ceará die zich in Fortaleza hadden gevestigd. Onze jeugd was een mozaïek van voorspoed en schaarste, maar te midden van alles was er de rots van geloof in huis.

Het Erfgoed van Mijn Moeder

Mijn moeder was een Godvrezende vrouw, vol geloof en onwankelbaar vertrouwen. Het erfgoed dat ze ons naliet is een eeuwige erfenis.

Ik herinner me levendig de dag waarop de Heer haar naar de Glorie nam. Voor ze vertrok, liet ze ons een laatste wens achter: 'Kinderen, wanneer ik ga, wil ik dat jullie me kleden in de kleding van de vrouwenkring.'

Dat detail is in mijn geheugen gegrift als een zegel van haar verbondenheid met het Koninkrijk. Ze leerde ons trouw te zijn, ons geloof te oefenen en te vertrouwen dat de toekomst volledig aan God toebehoort.

Ooit, toen ik nog heel klein was en de voorraadkast leeg was, was er niets te eten. Mijn moeder knielde neer en bad: 'Heer, we hebben niets om te eten. 'De toekomst behoort aan U.' De volgende dag was er maïs in de tuin. God heeft gehoord, God heeft voorzien.

Ze leefde in de praktijk wat het boek Spreuken 22:6 zegt: "Onderwijs, het kind in de weg dat het moet gaan, en ook als het ouder wordt, zal

het die niet verlaten." Ik ben opgegroeid met nachtelijke waken, gebedskringen en zondagsschool. En zelfs jaren later, toen ik me ver van alles voelde, bleef dat zaadje leven. Wat een moeder in gebed plant, laat God op het juiste moment opbloeien.

Het afscheid

De ziekte kwam zonder toestemming. Nadat mijn moeder was flauwgevallen, werd ze opgenomen in het ziekenhuis. Op een nacht, terwijl iedereen sliep, hoorden we geluid bij de deur. Het was zij. Ze was uit het ziekenhuis weggelopen omdat ze zei dat ze naast haar kinderen wilde sterven.

Ze vroeg ons om vergeving, bad voor ons, en de aanwezigheid van God vulde die ruimte op een voelbare manier. Niet in staat om te eten, raakte ze al snel in coma thuis. Op de derde dag, terwijl ik de tuin aan het schoonmaken

was, hoorde ik Gods stem die zei dat Hij haar bij Zich kwam halen.

Ik rende wanhopig, maar tegelijkertijd overspoelde een onverklaarbare rust mijn wezen. Ik herinnerde me haar laatste wens, rende naar de kast en kleedde haar in de kleding van de damesgroep. Ze vertrok precies zoals ze had geleefd: heilig, trouw en versierd voor haar Heer.

De Breuk en de Woestijn

Op slechts twaalfjarige leeftijd verloor ik mijn moeder. De grond verdween onder mijn voeten en het huis viel stil. Zonder haar hand om me te leiden, zonder haar schoot om me te troosten, begon ik me af te sluiten.

De pijn van het gemis maakte ruimte voor kwetsbaarheid en woede. Midden in dit donkere pad werd ik misbruikt en mishandeld, diepe wonden die mijn ziel tekenden. Ik stortte me in